

Arrest

nr. 120 668 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 21 mei 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 18 november 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.05.2013 werd ingediend door:

(..)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 dat stelt 3° "de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdelingen die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Immers, ter staving van het karakter ten laste in het verleden legt de referentiepersoon een verklaring voor dat betrokkene ten laste is van haar vanaf het moment dat hij zich op het Belgisch grondgebied bevindt. Echter, er werden geen bewijzen voorgelegd ter staving van deze verklaring en louter een verklaring op zich is onvoldoende gezien ze niet getoetst kan worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid. Bijgevolg is het karakter ten laste op onvoldoende wijze aangetoond.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980. Regelmatig verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht alsook van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel en van "de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen."

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste dat verzoeker op onvoldoende wijze aantoont dat hij ten laste is van de "referentiepersoon", zijn moeder; Terwijl artikel 40 bis §2 3° van de vreemdelingenwet stelt dat " 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; "

Dat de wetgever verder niet specificeert hoe de afhankelijkheid of ten lasteneming dient te worden bewezen;

Dat de wetgever nergens stelt dat een verklaring van tenlasteneming onvoldoende zou zijn;

Dat verzoeker ten overvloede de verzochte documenten door de gemeente bijbracht, welke nogmaals worden bijgevoegd;

Dat het niet opgaat om documenten te verzoeken en als die dan worden neergelegd, nadien te oordelen dat er nog meerdere documenten dienen te worden gevoegd;

Dat het ook opvallend is dat er in de beslissing slechts wordt verwezen naar de verklaring van "de referentiepersoon", maar niet gerept wordt over de aanvullende documenten die verzoeker bijbracht, zoals het attest van onvermogen, afgeleverd door het Congolese consulaat, gelegaliseerd door de diensten van de minister van buitenlandse zaken.

Dat de beslissing dan ook niet naar recht verantwoord wordt.

Toelichting bij dit middel

Verzoeker werd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in het ongewisse gelaten over het gegeven dat hij de afhankelijkheid van zijn moeder aantoonde, dan wel hoe hij dat moest doen.

In de wet staat geenszins vermeld, welke bewijzen of documenten dienen te worden gevoegd. Nochtans had de gemeente verzoeker kunnen uitnodigen om dit te doen en ten overvloede brengt verzoeker een aan tal documenten bij die aantonen dat hij weldegelijk ten laste van zijn moeder is; Verklaringen van

kennissen en buren bevestigen dit, maar ook de overschrijvingen die worden gedaan ten behoeve van verzoeker, alsook de huur die voor hem wordt betaald.

Het dient dan ook vastgesteld te worden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de wet schond en de beslissing dient te worden vernietigd, temeer daar de door de gemeente verzochte documenten effectief werden bezorgd aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, weliswaar via de gemeente.”

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.6. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° (...).”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn deze bepalingen ook van toepassing op de familieleden van een Belg.

2.7. De verzoekende partij is meerderjarig, van Congolese nationaliteit en wenst zich bij haar Belgische moeder te voegen. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dient zij ten laste te zijn van haar moeder.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip *“ten laste”* (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder *“te hunnen laste komen”* moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het *“ten laste zijn”* inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie/Belg die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

Inzake de verklaring op eer van haar moeder wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Echter, er werden geen bewijzen voorgelegd ter staving van deze verklaring en louter een verklaring op zich is onvoldoende gezien ze niet getoetst kan worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid. Bijgevolg is het karakter ten laste op onvoldoende wijze aangetoond.”* Het is niet kennelijk onredelijk om een document dat op eenvoudige vraag door familieleden, vrienden of kennissen werd opgesteld bewijswaarde te ontzeggen.

De Raad wijst er nogmaals op dat het aan de gemachtigde toekomt over te gaan tot de beoordeling van de stukken die de verzoekende partij als bewijs van het *“ten laste”* zijn heeft voorgelegd. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt: *“Dat het niet opgaat om documenten te verzoeken en als die dan worden neergelegd, nadien te oordelen dat er nog meerdere documenten dienen te worden gevoegd.”* Immers heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing niet geoordeeld dat er nog bijkomende documenten moeten worden gevoegd, maar enkel geoordeeld dat de neergelegde stukken niet afdoende het ten laste zijn aantonen.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een attest van onvermogen afgeleverd op 20 februari 2013 door de Congolese autoriteiten wijst de Raad erop dat dit stuk niet van aard is dat het de bevoegde staatssecretaris of diens gemachtigde zou kunnen toelaten vast te stellen dat verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag in de lidstaat van oorsprong of van herkomst was aangewezen op de noodzaak van materiële steun. Er kan aldus in geen geval worden vastgesteld dat het omwille van dit stuk foutief of kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

2.8. Gelet op de uitdrukkelijke voorwaarde van het *“ten laste”* zijn in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij, die haar verblijfsaanvraag op dit artikel geënt heeft, bezwaarlijk voorhouden niet te hebben geweten dat zij de afhankelijkheid van haar moeder diende aan te tonen. Bovendien, de vaststelling dat zij wel degelijk stukken heeft aangebracht bij haar aanvraag waarmee zij trachtte aan te tonen ten laste te zijn van haar moeder, houdt de negatie in van haar bewering onwetend over deze voorwaarde te zijn geweest. De Raad benadrukt voorts dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar verblijfsaanvraag te staven met relevante stukken.

2.9. Waar de verzoekende partij nog stukken voegt aan haar verzoekschrift, zoals haar eigen verklaring onvermogen te zijn, getuigenverklaringen van derden inzake haar ten laste zijn, overschrijvingen op haar rekening en betaling huur, wijst de Raad erop dat uit niets blijkt dat verzoekende partij deze stukken aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht voor het treffen van de bestreden beslissing. Het kan de gemachtigde bezwaarlijk ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij niet op de hoogte was of kon zijn. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De voornoemde bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

2.10. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.11. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht en de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel en van "de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen".

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste dat verzoeker het land dient te verlaten, terwijl nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren;

Dat aldus de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden;

Dat deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de burgemeester beschikt;

Dat uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren;

Dat de bestreden beslissing verzoeker niet in staat stelt na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen;

Dat artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt: "... Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Dat uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden;

Terwijl met het gebruik van het woord "desgevallend" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting;

Dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM;

Dat derhalve er geen sprake is van een gebonden bevoegdheid en dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde beslist naar luidt van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven; Dat zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4 vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven; Dat aangezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen enkele motivering geeft betreffend het bevel om het grondgebied te verlaten, deze een inbreuk maakt op de formele motiveringsverplichting;

Dat de beslissing nietig is

Toelichting bij het middel:

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat indien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het recht op verblijf niet erkent, deze beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een mime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel. Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Dit principe werd recent nog bevestigd in een arrest van de RvV van 25 april 2013, 101.037.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen."

2.13. De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden

in het Rijk te worden toegelaten, het aan de verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfs-toestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

2.14. In tegenstelling tot wat verzoekende partij evenwel voorhoudt, blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Immers wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat haar regelmatig verblijf in België verstreken is. Verzoekende partij betwist ook geenszins deze vaststelling. Het betoog van de verzoekende partij mist volledige grondslag.

2.15. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER